

MISJONSØRØSTEN

FRITT, UAVHENGIG ORGAN I MISJONENSTJENESTE

NUMMER .8

15. APRIL 1933

5. ÅRGANG

Graven brast og Jesus lever

1. «Fader! forlat dem; ti
de vet ikke hvad de gjør.»
(Luk. 23, 34.)

Hvor naturlig var det ikke, at de første ord der lod fra den doende, mishandlende Freiser på korset, var en bonn til den hellige, rettferdige Gud om at han dog vilde tilgi dem der øvde den ufattelige forbrytelser å legge hånd på ham. Gud hadde utsendt til hjelpe for hele verden! Ti han hadde jo selv sagt: «Elsk eders fiender ... be for dem ... som forfolger eder!» (Matt. 5, 44), og nu bevisste han hvor dyp en grunn disse ord hadde i ham selv. Men er det virkelig mulig for oss å etterligne ham der? Sveret må bli: Ikke ved egen kraft eller kjærlighet! Det synes oss lettere å opnå å etterfolge hans ord om ikke å frykte dem der vil så legemet ihjel; ti mange er modig gått da imot for hans navns skyld og har trosset alle håndene farer. Men hvor svært, ja umulig forekommer det oss ikke å elske dem der lyver oss alt mulig på, skader og forfolger oss, tilsomusder vårt navn og frarover oss vårt gode rykte? Ak, moter vi forsmedelse eller fornermelser, da fristes vi så lett til å slå igjen og verge oss så godt vi kan; men dette å «elske» våre fiender får ofte meget liten plass i vår tanke og vårt hjerte. Men for å bevise at Gud ganske og aldeles kan forvandle et menneskes sinn lot han sitt første blodvidne Stenfanus avlegge et herlig vidnesbyrd derom; ti hos ham var den hatefulle og hevngjerrige menneskenatur helt tilintetgjort, idet han under stenregnen bad: «Herre, tilregn dem ikke denne synd.» (Ap. gj. 7, 60).

2. «Idag skal du være med
mig i Paradis.»

(Luk. 23, 43.)

Han som stedse hadde vært både villig og rede til å tilgi og oppreise enhver angrende synder som kom til ham, var også nu rede til å motta og frelse et av mennesketemperens utskudd. Et dette ikke et urokkelig bevis for enhver syndbetygget og angrende sjel om at det ord står fast: «Den som kommer til mig vil jeg ingenlunde kaste ut» (Joh. 6, 37?) Det gjelder den mest foraktede synderinne, den usleste stemann, den dyreste falne sonn — alle blir mottatt, vender de sig bare til ham der hang på korset, vil den Hellig And dra dem inn i hans kjærlighetsfavn hvor der er nåde nok for alle syndere.

3. «Se, det er din sønn.
Se, det er din mor!»
(Joh. 19, 26—27.)

Hvilken selvforglemmelse midt i den bitreste lidelse! Hvilken oversorgsfull kjærlighet! Hvilken taknemlighet overfor en øm mor! Og at vi blir omsluttet av herlighe-

Jesu syv ord på korset

Sandelig, våre sykdomme har han tatt på sig, og våre piner har han båret; men vi akter ham for plaget, slagen av Gud og gjort elendig. Men Han er såret for våre overtredelser, knust for våre misgjerninger, straffen lå på ham for at vi skulle ha fred, og ved hans sår har vi fått lægedom. Esaias 53: 4—5.

hvilken heder for denne disipel! Hvilk en ere, der blev vist ham fremfor hennes egne ennu vantrosonner (Joh. 7, 5)! Men avsiklet eksemplar er det ikke også for enhver av oss til aldrø å glemme våre foreldre, aldrø å forsonne å tenke på dem og sørge for dem! Omsorgen for dem glemmer man, når de selv har det godt; men gen medgang slover ofte kjærligheten og omsorgen og gjør hjer-

telikegylig overfor måskje fattige eller sorgsfulle foreldre. Man skammer sig ofte ved deres ringe dannelse, ved deres travle ge kleddrakt, ved deres tyngende fattigdom som man dog ikke søker å avhjelpe meget. O, hvor der lides i denne verden, fordi sonner og døtre glemmer å utvide kjærlig omhu over for deres foreldre! Gud har dog lovet den rik fremgang i livet der erer sine fore-

dre under alle kår, idet forjettelsen: «at det må gå dig godt i landet», er knyttet dertil (5. Mos. 5, 16). La där vår Freisers hellige eksemplar lære oss å dra omsorg for våre kjære og å etterligne Johannes i kjærlighetens redebonhet, om hvem der står: «Fra den time tok disiplen henne hjem til sig.» Å påta sig kjærlighetens plikter bringer alltid rik velsignelse og glede.

Livsstremmen fra Golgata

(Ezekiel 47.)

Når vi i Andens underbare beleysning skuer inn i dette velsignede avsnittet av Guds ord er det to sider som åpenbarer sig så herlig. Det er den profetiske og den evangeliske. Den første, hvor vannet gikk ut under tempiets dørstokkel mot øst viser hen til Guds eiendomsfolk, Israel, da Herren har samlet dem igjen som en nasjon og utgyder nådens og bennens And over dem så de blir til en velsignelse for alle folkeslag på jorden. Opfyldelsen av denne profeti vil snart skje. Når vi betrakter fikentreet så er saften begynt å komme i dets grene og dets blade springer ut, sommeren er nær. Israel er viseren på det åndelige urverk, som viser hvor langt vi er kommet. Israels bevegelse i denne tid lyser som funkende stjerner på den profetiske himmel så det gjelder for oss som Guds folk å gi akt på tiden at vi ved den nåde Gud gir etterkommer Jesu ord: Våk og bed så vi ikke faller i fristelse. Oubruddes orden ligger fridlig, på et vink av Faderen stiger Sønnen, Jesus, vår elskede brudgom, ned, og vi møter ham i luften. Halleluja. Vi følger med Jesus inn i de evige boliger. Amen.

Ved å fortsette og skue inn i dette velsignede ord så kommer Golgata så underfullt tilsynse, der nådens herlige flod går ut og velder frem over jorden og bringer med sig opreisning, sundhet og liv overallt hvor den kommer. Halleluja! I Anden følger vi mannen med målesnoren og vi erfarer herlige kjänner han det mangler ham noe, som Jesus kan gi, og da velder bonnen frem fra hjertedyret. Men nu kan det være ting som ennu henger ved en som hindrer en å opnå det som sjelen

lenges etter. Men Gud er god og hans miskunnelige hjertelag er i virksomhet. Han ordner det hele så underfullt, bare at vi er villige å overlate oss helt til ham, for da går det videre fram på denne velsignede vei. Der måltes atter tusen alen og vannet nådde til lenderne. Nu får en erfare at man er omsluttet av sannhetens makt som frigjør en fra de ting som hindrer et Guds barn i å opnå det som Jesus gjerne vil gi. Ja virkningen av sannhetens frigjorende makt er underfull. Der måltes atter tusen alen og vi befinner oss i dobbeltbekken. Halleluja! Her vil vi være, her trives vi så usigelig vel. Vi erfaren at den rettferdiges sti er som et stråleende lys der blir klarere og klarere intill hoilys dag. Ja i dobbeltbekken herlige vann har vi de underbare oplevelser; vi blir stadig beriket i vår ånd. Traerne på bekkens bredder som er Guds skjonne løfter i Kristus Jesus til oss, de lyser oss i mote som funklende stjerner på den evangeliske himmel. Åre være Gud og Lammet. Vår åndelige livserfaring er i ständig utvikling. Guds velbehag hviler over oss fordi vi nyter og fryder oss i forsoningsverdet fra Golgata. La oss som Guds folk fortsette med å gjøre oss tilgode av hans store godhet og vi skal alle erfare at det bringer herlige resultater med sig. Jesu-navnet til evig ære og pris.

Arnt Gunderson,
Mjondalen.

4. «Min Gud! min Gud!
Hvorfor har du forlatt mig?»

Hvilket dypt mysterium er det ikke skjult i disse ord som ingen menneskelig tanke kan utgrunne. Dette rop som lod fra vår dyrebare, elskede Freiser, da han folte sig knutet, ja knust under hele den usle, syndbesmittede, hatefulle menneskeslekt dom og fordommelse, lar oss om enn kun svakt, forstå litt av hvilke kvaler han led. Ropet var dog nok ikke et uttrykk for den legemlige smerte, han led hvor forsterdig enn denne var; det angstfulle rop synes å være uttrykk for langt dypere og ufattelige kvaler under følelsen av at Faderen hadde undratt ham kjærlighetens samfund, mens han bar våre synder på korsets tre og blev en forbannelse for oss; han som dog mere enn noen annen kunde kreve forrettelsen opplyst: «Jeg vil ikke slippe og ikke forlate deg» (Jos. 1, 5), i denne smertens stund, da Gud lot all vår misgjerning komme over ham og han blev trengt og gjort elendig for vår skyld (Es. 53). O, la oss boie oss dypt i tilbedelse og takk for vår velsignede Freiser som gjennemstred lidelsens forsterdige dybder, for at vi fullkommen kan gi fri for syndens straff og bli optatt i Guds samfund La dybden av hans kvaler under følelsen av å være forlatt av Gud for vår skyld lære oss å skatte verdien av den veitgnelse han derved vant til oss; at Guds faderfavn alltid står åpen for oss!

5. «Jeg torster!»

(Joh. 19, 28.)

Akretet av smerte og blodtap — lod der et sukk fra lidelsens konge om bare en ganske liten lindring. Hvem av oss kjenner mon som han torstens kvaler? Ingen vil som han kunne forstå og føle med dem, der hunger eller torster; og ingen elsker dem der lider savn på jord som han der selv har provet savnets dypeste lidelse. Kom derfor frimodig til ham, du som lider under savnet — enten til sjel eller legeme; ti han kan føle med dig, og han kan og vil hjelpe dig for tid og evigheit! Han led torstens kvaler for oss for å åpne oss en fri adgang til det veld der rinner til evig tid. Men selv fikk han kun eddikk å drikke, da han sukket etter vann. Det var det falne menneskes lønn til ham for all hans godhet, han som ofte gikk sig trett ad lange veie for å gi syndere levende vann å drikke. Med forhånelser hadde de brutt hans hjerte, med skam og skændsel hadde de overveldet ham og nu da han trengte til en dråpe vann av menneskehånd, var der ingen lindring å finne. Men alt dette var forut sagt av salmisten i Salm. 69,20—22: (Forts. 4. side.)

Utvelgerederidag hvem I vil tjene.

(Josva 24, 15.)

Av evangelist E. Knutson.

Det var Josva som slettel Israels folk på valg. Og grunnet hertil var at folket, tilross for at de gang på gang hadde sett Jehovas frelsende og hjelpende hånd på så mange forunderlige mäter, allikevel vendte sitt sinn og sine hjerter bort fra ham og hen til hedningenes vederstyggelige stenguer.

Så snart de mange overhengende farer som truet med å ødelegge dem var vel avverget og en saga blott, da følte de sig så overmåte trygge og selvsikre og da glemt de aldeles ham der hadde fort deres fedre ut av trelehuset og gjort dem til et fritt fol: som skulde innta det land Gud hadde lovet deres fedre. Det var et av de største og viktigste øieblikk i hele Israels historie. De hadde de valget mellom en mektig og levende Gud, hvis miskunnett, barmhjertighet og langmodighet de hadde sett om igjen og om igjen, og hedningernes dove og døde stenguer var ute av stand til å yde selv den ringeste hjelp.

De var da stillet åsyn til åsyn med den levende Gud og Josva sier til folket: Tykkes det eder omdi å tjene Herren så utvelg eder idag hvem i vil tjene, enten de guder eders fedre på hin side floden tjente eller amoriternes guder i hvis land. I bor. Vi finner folket svar i det følgende vers, fra 16. Dør står: Da svaret folket og sa: Det være langt fra oss å forlate Herren for å tjene fremmede guider o.s.v.

Idag stilles du til valg.

Hvem vil du følge og tjene? Vil du eie Kristus og derved ha livet, eller ønsker du å følge dine egne forderede lyster som ødelegger livet tomme for tomme og hvis ende er en evig fortapelse?

Det står skrevet i Rom. 6: 23: Ti den lønn som synden gir er døden, men Guds nådagever er evig liv i Kristus Jesus vår Herre. Og vi leser i Gal. 6: 7: Ti havd et menneske sår det skal han og hest. — Det er som når en landmann sår hvete i sin jord, da får han rett og slett hvete og intet annet. Det er en naturlig og den fravikes ikke. Derfor er det så forferdelig alvorlig hvilket standpunkt vi inntar innfor Gud. Det har avgjorte folger både for dette liv og det tilkommende. Det bringer en usigelig lykke og fred, som verden ikke kan gi. Den får du når du kommer til ham med all din synd og ned.

Der står i sang: «Engstende hjerte som lider, trett av alt syndlivets jag. Hør vi dig kjerlig innbyrde, kom til din Frelser idag.»

Min venn, la Jesus få komme inn i ditt hjerte, slipp ham inn nu, mens du leser disse linjer.

Fremdu roper vil jeg svare, sier Herren. Hans øren er ikke tunghørte. Et hvert lite nöddrop fra hjertebunden nær Faderens øre, og straks er han ute med sin reddende hånd, han hvis hjerte ømmes av en underlig kjerlighet og medynk til alle. Men Jesus står helt makteslös sålenge du ikke har oppgit din vilje og motstand mot ham. Du må ville la dig frelse! Det er farlig og risikabel stil-

ling å leve som en ufrelst. Tor du vige det lenger? Tenk om din livstråd skulde avskjæres nu. Er du ferdig til å møte Jesus da? Sykdom og død gjester hof og lav, ung og gammel, kongens slott og den fattigste hytte. Men dersom du velger Jesus, da er du trygg i liv og i død.

Vi som tror på han er gått over fra doden til livet. Halleluja, priset være hans dyrebare navn. Han har banket på ditt hjerte ved livets mange anledninger. Har du mot til å ta skrittet nu fra verden til Gud? Og dersom du i dag hører hans rost, da forhend ikke ditt hjerte. O hvor han lengen etter å legge dig på sine sterke arme og bare dig hjem, o hvilken glede du fikk, om du be-

gynte nu i dette øieblikk. Idag er

hans arme utstrakt til frelse, og budskapet lyder i Matt. 11: 28: Kom til mig alle I som strever og har det tungt og jeg vil gi eder hvile. Og i Esaia 45: 22: Vend eder til mig og vorder frelse alle jordens ender, ti jeg er Gud og ingen ydermere. Det var jo derfor han kom hernen for å frelse også dig. Han er opreist til frelse for alle folkeslag og ætter.

Vi husker da Israels folk under orkenvandringen blev litt av de giftige slanger, blev der opreist en kobberslange på en stang, og hver den som så derop ble helbredet. Det hele berodde på lydighetsandlinger: de trodde og de så — og blev hjulpine. Du er også blitt litt av den samme listige

slange som kom til Eva hin dag.

Men takk og lov, det var en som hang på forbannelsens tre på Golgata fra hvis leber det lod: Det er fulbrigget. Synden er sonet, gjeldene betalt. Livet er vunnet, dødens makt er brutt. Han har gjort alt — intet står tilbake. Glem ikke at det var for dig han led, og glem heller ikke den allvorlige sanphet at de samme armer som idag er utstrakt til frelse, se de vil en dag være vendt mot dig til fordømmelse, om du ikke vil la dig frelse. Du skal skulle merken han bar for deg med dine egne sine. Og fra hans velsignede leber som forkynne det glade budskap om frelse og evig liv vil det lyde: Jeg kjennen eder ikke, vik bort fra mig alle I som

gjorde urett, til den pine der er beredet djevelen og hans engle.

Derfor må du velge idag hvem du vil tjene, du har jo bare nent; i neste sekund kan livstråden værs avskåret. O visste du dog på denne din dag, hvad der tjener til din fred. Må Jesus med sin gode And hjelpe dig til å få se din egen dårskap og din synd, og samtidig få et syn på ham som med sitt dyre og hellige blod kan rense bort alle dine synder og gi deg evig liv. Da blir du et glad og lykkelig menneske her i tiden og hisset. Matte så skje for hans skyld og til hans ære.

Eders broder i Kristus

E. Knutson,
f. t. Hallingdal.

På farten.

Lørdag den 11. mars kom jeg til Sætre i Hurum og gikk like på bedehuset der.

Str. Valborg Gommerud og br. Bergh — en ung br. fra Oslo visstnok — ophoiet Herren i sang og vidnesbyrd.

Jeg stanset i Sætre til tirsdag 21. mars og vi hadde en god tid sammen. Br. Johannesen fra Danmark kom også på tirsdag og Gud gav oss noen riktig gode dage sammen.

Det er en nokså stor forsamlings i Sætre og det gode er, at de har vært spart for all denne forferdelige spittelse som ellers nesten over alt preger vår tid. De har hatt flere store vekkelser og megeng ungdom er kommet med — ja, eldre også. Vi var også på Tofta og hadde et mote der.

Tirsdag 21. mars kom jeg til Kirkebygden i Hurum og stanset der til lørdag. Vi hadde møter tirsdag og torsdag. Onsdag var det missionsmøte. Vennene arbeider for str. Dagmar Jacobsen, India. — Torsdag var jeg også med br. K. Larsen og venner fra Holmsbu på Hurums syke- og gamlehjem. Vi fikk en riktig god stund sammen med de gamle. Br. Larsen, str. Valborg Gommerud og undertegnede vidnet om Herren. Vi blev elskverdig og godt mottatt av bestyrerinnen og det var velkjent de å se at de gjor det så lytt og godt for de syke og gamle. Jeg tror sikert, at dette skal bli til velsignelse for både bygden og betjeningen på hjemmet.

«A hedre din far og more» er det første bud med lofte.

Lordag fikk jeg anledning til å være med på vennefest i Svelvik. Det var samlet mange venner og vi fikk en riktig god feststund. Efter bevertningen hadde vi brodsbrytelse og det blev en alvorlig og god stund.

Det var også møte sondagsformiddag og ettermiddag. Br. Wennesland reiste til Holmsbu på ettermiddagen. Det var da vennefest der.

Forsamlingen på «Karmel» i Svelvik arbeider godt og flere har overgitt sig til Gud der i de senere år. I vinter har de bedt til Gud med flere barn og det kjentes åpent og godt der. Det er også der bare en forsamlings som praktiserer troende dåp.

Fredag var det etter møte på bedehuset i Hurum. Ikke mange folk, men godt møte. Stanset der til over sondag.

G. I.

Misjonen i Kintshua, Kongo

Gode nyheter fra br. Alb. M. Christiansen.

Kintshua den 26. febr. 33.

Kjære misjonsvenner!

«Forlat dig på Herren og gjer godt, så skal du bo i landet, og du skal visstig få din føde.» (Engelsk tekst)

Salm. 37. 3.

Ja, det er det som jeg har gjort og kan til Herrens ære si at jeg ikke er blitt skuffet.

Det har vært utallige vanskeligheter, men Herren har fort igjen, pris skje hans navn. Som der han fulgt med fra begynnelsen av vet, så var det min hensikt, da jeg reiste til Congo sist gang, å ta opp til Kasai distrikt og finne et sted passende for å opta misjonsvirksomhet, men blev oppholdt i Kinganda ca. et år. Det var Herrens vei med mig, og noen blev vunnet for Herren der. All ære til Jesus!

Da jeg så endelig kunde komme avsted til Kasai, mette jeg en meget elskverdig administratør i territoriet Kamtchia-Luboe. Han var mig til stor hjelp og veiledning og lovet å gjøre alt hvad han kunde for å hjelpe mig. Såsnart jeg hadde funnet et sted som jeg syntes var prektig beliggende til å anlegge en misjonsstasjon, så sendte jeg en ansøkning om å få dette sted. Det vil si: grunn til å bygge og rett til å drive misjonsvirksomhet. Jeg hadde den allerbeste hjelp til å forme ansøknigen i henhold til loven. Jeg fikk svar fra de høieste myndigheter med forskjellige spørsmål, og måtte skrive en ny ansøkning. Siden den tid har det vært mange spørsmål å besvare og mange ansøkninger å innsende.

Administratøren bad mig fra første stund å gå op til stedet og begynne min virksomhet mens jeg ventet på det endelige svar. «Jeg skal ta det på mig,» sa han. Jeg gjorde så. Jeg har ved Guds hjelp benyttet min tid etter beste evne og undervist folket i frelsens vei. Der var en villmark uten like, da jeg kom herop til Kintshua, så det var å gå ived med å rydde og bygge. Jeg kunde jo ikke gjøre for meget av det all den stund som jeg ingen tillatelse hadde til å være der, men vi bygget huset der inneføde som kom for å høre om Gud og den frelse han har skjekket oss i Jesus. Dertil bygget vi noen skur og et litet skolehus, som vi også brukte til forsamlingshus.

Takk til alle som har vært med i dette arbeide, Gud skal velsigne dere alle. Lønnen venter i sin tid, — såfremt vi ikke går trett. Og er ikke det allerede litt av lønnen, at dere har noen svarte mennesker herhende som takker Gud fordi dere var med og bragte dem livets ord, som gav dem håp for evigheten? Så til slutt en hjertelig hilser til dere alle i Jesu Kristi navn.

Deres ringe bror og medarbeider for å bygge stasjon for, de har jeg ikke tilbrukt bruke for jeg var sikker om at der fortsettende kunde drives misjonsvirksomhet her.

Nu er jeg slitt og nedbrutt og orker snart intet mere, men pris skje Gud, seirene er vunnet: Tillatelsen er kommen og kontraktene med staten er undertegnet og vi har grunn til å bygge og bo på og tillatelse til å drive misjonsvirksomhet her i Kintshua.

Så nu er det visst mange som blir tilskamme.

Det sies at jeg er den første som har fått sådan tillatelse. Vel, det vet jeg ikke, men jeg har fra første stund lagt saken i Herrens hender og stolt på ham, og derfor gir jeg nu Herren alene æren for alt. Men nu må det altså gås ivi, venner. Nu skal vi fullføre alt her på aller beste måte og gjøre det så rummelig og godt som det er mulig med våre små midler i håp om at noen snart kommer oss til hjelpe i arbeidet. Herren har velsignet noen av mine sorte venner så de er mig til stor hjelpe i arbeidet, men det er på langt nær ikke tilstrekkelig til det arbeide vi har her. Be meget for oss, kjære venner, at Herren fremdeles vil føre frem til seier. Rytteren på den hvite hest har gått ut seirende og for å seire.

Det har den senere tid kommet flere til troen på Jesus og vi hadde idag den glede å dope 11 stykker i vann.

Vi samledes tidlig idagmorgens til bonnemote og drog så ut til 2 byer for å ha møte. Det var en ganske anseelig skare av oss vi drog ut idag. På denne tur benyttet vi anledningen til å dope våre nyomvendte venner.

Da vi kom tilbake til stasjonen så hadde vi brodsbrytelse. Det var den største tilslutning som vi noen gang har hatt til denne hellige handling. Derefter hadde vi vårt vanlige ettermiddagsmøte. Det var markt da jeg gikk inn i huset for å skrive, men ved hjelp av en fjøslokt, så har jeg kunnet få til dette brev. Nu må jeg slutte for å forsøke å få en hårdt tilstengt hvile, for imorgen venter en travl og slitsom dag. Be meget for oss, kjære venner!

Takk til alle som har vært med i dette arbeide, Gud skal velsigne dere alle. Lønnen venter i sin tid,

— såfremt vi ikke går trett. Og er ikke det allerede litt av lønnen, at dere har noen svarte mennesker herhende som takker Gud fordi dere var med og bragte dem livets ord, som gav dem håp for evigheten? Så til slutt en hjertelig hilser til dere alle i Jesu Kristi navn.

Deres ringe bror og medarbeider for å bringe frelsens herlige budskap til Kams ulykkelige barn.

Alb. M. Christiansen.

Jødiske strømninger i nutiden

«Jedehat — jedeforfolgelse» er de ord som med fete typer lyser en imot så smart man slår op en avis. Skal man tro beretningene fra det gamle kulturcentrum — Tyskland, — fylles man med gru og forfærdelse over nazistenes bestialske grusomhet overfor jøde- ne. Og det er visst ingen grunn til å tvile på beretningene. Det jødiske folk har alltid gjennem tiden vært ildet, stedt, og tusener på tusener har måttet late sitt liv.

I Tyskland bekjempes nu jøde- ne plannmessig og organisasjonsmessig. Rase-hatet er slått ut i lys lue, — og ve den borger som drister til å besøke en jødisk forretning eller forøvrig på noen steder har samkvem med jøder. De blir stemplet som forrædere.

Tross alt ser man dog gjennem det hele Guds finger. Fikenteknopen Guds eiendomsfolk drives ved trengsler til sitt hjemland, Palestina. Og store skarer har i de senere år tatt landet i besiddelse og slått rot der. Gjenreisningsarbeidet er i full gang likesom der er lagt planer for templets oppbygning.

Guds ord og profetiene haster med sin fullbyrdelse.

Og under alt dette begynner jødefolket å få sinene op for sannheten om Messias.

På bakgrunn av den senere tids begivenheter hitsetter vi endel betraktninger av Ebba Tramp over jødiske strømninger i nutiden. Hun skriver bl. a.:

Der er skjedd en stremkantring innenfor den jødiske verden. Det er en kjensgjerning som man ikke kan komme fra.

Den kristusfiendtlige jøde som for tvis siden ikke vilde høre Kristi navn nevne, begynner nu å lytte når det nevnes.

De jøder som har forandret sitt syn på kristendommen, kan deles i grupper.

Der er «de kristusbeundrende jøder. Det er dem som beundrer hans lære og er stolt av slektskapet med ham.

Og der er de kristustroende jøder som tror at han er Messias, men som vil beholde de jødiske skikkjer og spiselever.

Merkest er billedet i det romersk-katolske Polen. Den antisemittiske prestestand holder hatet til jødene brennende.

Men i det kommunistiske Russland skjer der, så rart det enn lyder — noe gledelig. Religionsforfolgelsene, som gjelder såvel jøder og kristne som muhammedanere, fører uvilkårlig jøder og kristne sammen. Således satt for fá år siden den teologiske profes- sor, misjonær Matyinkofski, i Tanguafengslet i Moskva. Foruten ham satt 60 jøder fengslet. En av dem blev hans lærer i hebraisk, og han benyttet leiligheten til å gjennemgå Esaias' profetier med sin lærer og forelest for ham bergprekenen. Professor Matyinkofski virket som misjonær i fengslet og til stor velsignelse.

En av jødene som han hadde med å gjøre, uttalte: «Når jødene blir jøder og de kristne kristne, blir vi alle brodre.»

Efter sin løslatelse besøkte Matyinkofski forskjellige russiske, sjeldent fast. Den er som regel en

lyser, hvor han tross forfærdelse og protester holdt møter for både jøder og kristne. Han forteller om deres bekjente og lærde rabbiner Mase i Sumara, som bekjente Åpenlyst at han var prekentekster fra Det nye testamentet. Han er meget glad ved å utveksle tanker med Matyinkofski, men sier at det er de «kjristnes» ubarmhjertige forfærdelser av jødene som like som sperrer veien for Jesus — Messias.

Det er de tre hundre tusen myrde jøder blod fra pogromene i Ukraina år 1919 som roper til himmelen.

For ikke å tale om den store pogrom i Lemberg den 11. november 1918, hvor de polske legionærer etter øienvidens beregning spiddet spede jødiske barn på sine bajonetter, mens andre brennte modrene levende op.

Men tross alle de lidelsene og forfærdelser som navnkristne dynge på op, jødenes vei, så går der dog som en brus av sympati gjennom det store jødiske folkehav, sympati for den store landsmann fra Nasaret.

Dessverre står en hel rekke falske profeter parate til å innfange den jøde som drives av sitt hjertes lengsel til å leve etter en frelse.

Teosofer, spiritister og mange lignende som fører Jesu navn som en slags lokkekatt, vinker og innbyr de sekende.

Kom til oss! Vi har ingen for- tapelse, vi krever ingen omvendelse; vi gjør det hele så lett og be- hagelig, sier de. Og mangt et Israels barn plumper i der hvor mange som burde vite bedre be- skjed, allerede er havnet.

Men i Russland, hvor der nu finnes jødekiristne kolonier over alt, bekjänner jøden sig til en ren evangelisk kristendom. Katolisismen, enten den er romersk eller gresk, er den russiske jøde en vederstyggelighet.

I Sovjetrussland har den gud- løse kommunisme fått tak i endel jøder. Men den religiøse interesse som slumer i enhver jøde, kan ikke da, tross alt. Jeg gjengir her en samtale som en dansk kvinne nylig hadde med en russisk kom- munistjøde.

Han: «Religionen er noe vrøvl. Jeg tror slett ikke på din Gud.»

Hun: «Men hvem skapte him- melen og jorden, mennesker, dyr og planter?»

Han: «A — det var vel — na- turen!»

Hun: «Hvem er naturen?»

Han (usikker): «Nå — kanskje der engang var en Gud!»

Hun: «Ligger det ikke snub- lende nær å tro at han lever og regjerer?»

Han: «Kanskje De har rett.»

Hun: «Hvorfor søker De ham så ikke? Ingen har jo fortalt om ham på en så klar og anskuelig måte som Deregs egne jødiske skribenter, samt om Guds Sønn som skal fødes som menneske!»

Op ti minutter senere mottok samme jøde med stor glede et ny- testamente og gav et alvorlig løf- te om å ville lese det.

Jødenes gudsfornekelse sitter lot vår døende stedfortreder ham

tynt ferniss, pånødet ham av rus- ske kommunister.

En tøjkisk-jødisk læge, fører for en sionistgruppe, forteller mig: «Våre unge kolonister i Palestina leser «Tanaach» («Det gamle testamentet»). Tro ikke at de er gudløse; det er ikke noe som joden prøver på å være, men han kan simpelthen ikke være det. Hans interesse for åndelige ting er stor og nedarvet!»

Det betyr et stort åndelig frem- skritt, at jøden nu leser sine egen profeter, og at «talmud» tren- i bakgrunnen. Derved får de for- stående kjennskap til de messianiske profeter og kan selv lære å ta sitt standpunkt til den Mes- sias som Esaias skildret.

A. J. L.

Ved korsets tre

I tro på kne ved korsets tre, med takk for Jesu vunder med lov og pris for Paradis for påskens store under.

I tro på kne ved korsets tre, der rinner livets kilde, der finnes trost for ve og brost, der bliver hjertet stille.

Ja, boi ditt kne ved korsets tre og bed om frelsens nåde; kun Jesu blod kan ráde bod på syndens død og våde.

Kan blot vi nå den plass å få, vi frelses oss tillegner; ti kun på kne ved korsets tre Hans blod vårt dørte tegner.

Forts. fra 1. side.

«De gav mig kun galde å sete og edikk å drikke!» O, hvor bittert det måtte være for kjærligheten Herre å motta eddikk som menneskers eneste leskedrikk til ham!

6. «Det er fullbragt!» (Joh. 19, 30).

Kampen var utkjempet. Verket var endt. Menneskets forlossning tilveiebragt; til losesummen var betalt. Således avsluttedes vår Frelsers liv i fornedrelsens skik- kelse. Han blev lydig til doden, ja formedels korsdød, derfor vant han en fullkommen seir. Lydighets utstrekning bestemmer altid seirens størrelse. Han opfylte Skriften til de minste enkelthe- ter. De første ord vi hører fra hans mun som tolv års gitt var disse: «Jeg bør være i min Faders gjerninger» (Juk. 2, 49), derfor blev et av hans siste ord: «Det er fullbragt.» Golgata, hvor deden og djeven synes å triumfere u- begrenset, blev dog seiers sted, skjønt Guds Sønn just der blev vanvært så dypt, som det var mulig. Han som kunde frelse andre, delte ikke frelse sig selv, men de- en forbryters ded for vår skyld. Forsmedelsen var fullkom- men! Sjelefonden synes å ha av- vebnet og tilintetgjort den ene- ste, der til fulle hadde budt ham tross. Men det endelige regnskap

Barnerosten (hvori er optatt Tusenfryd)

Redigeres av Stefan Trobæ

ET BLAD SOM GÅR

I denne måned som er gått har vi mottatt nye abonnenter om tre hver dag fra vidt forskjellige steder i vårt land. Fra de mest ukjente og utenkelig sieder mellom Nordkapp til Lindesnes mottar vi bestillinger på vårt barneblad. Barn ønsker et godt blad, derfor velger de

«BARNERØSTEN»

Utskorte fortellinger for barna, passende billedstoff. Brever og hilsener fra barna selv og fra sondagskolene. Og ikke å forglemme de aktuelle bibelgåter som barna interesserer seg svært for.

Gå til nærmeste poststed og bestill bladet et år. Kun kr. 1.50. Det er bladet som passer for hjemmet og barna. Juleheftet for året 1932 sendes gratis til nye abonnenter så langt oplaget rek- ker.

Sondagskoler stor rabatt!

opgjøre, der har makt til å op- vekke av døde, og i tro utropet han: Deter fullbragt!»

7. «Fader! i dine tander overgår jeg min And». (Luk. 23, 46).

Aldri har en døende siste ord hatt en så vidtrekende betydning. Ti millioners høv avheng derav. Smerten var forbi! Forsmedelsen endt! Og i tro hvilte han i et Fa- derens mottok hans And. Sanne- lig, Gud var ikke langt borte!

Profeten hadde forut sagt om denne stund: «Fra trengset og fra dom er han bortatt. Han er bort- revet fra de levendes land, han hadde plague for mitt folks over- tredelser skyld... Fordi hans sjel har hatt moe, skal han se det, hvormed han skal mettes; når han kjennes, skal min rettfærdige tjener rettfærdiggjøre de mange, ... fordi han uttomte sin sjel til do- den og blev regnet iblandt over- tredere» (Ez. 53). O, hvilken seir han vant! La oss tilbe ham og takke ham for korsets strid og korsets ord! La oss her stund vi lever ophøye vår Freiser, fordi han gjennemførte vår forlosning åpnet himlen for oss, så at ogsi vi i tro kan overgi vår ånd i Fa- derens hender, når vårt løp her- nede er fullendt!

K. K.

Forfølgelsen for Jesu navns skyld.

Br. Olvingsson forteller om et stevne i Riga, der blev oplost av politiet. Tross dette går Herrens verk fremad allikevel. I det hele tatt har den vett megen forføl- gelse i Lettland. Efter at Anderen var fallt i 1919, måtte således i 1920 og følgende år 70 predikanter og ca. 2000 medlemmer forlate landet og flytte til Brasilien for å undgå bøter og fengsel.

Fra Meksiko fortelles om en ung broder, der ble skutt under et møte mens han lå og bad til Gud. Men han priste Herren, inn- til han lukket sine øine.

Foruten i Russland er der også andre steder hvor man må lide for Jesu navns skyld.

En ukristelig bonn.

En frue i England hadde et dødsdykt barn. Alt håp var tapt. I den ytterste heftighet sa hun at hun ikke vilde tåle Gud tok hen- nes barn. «O, Gud, du får ikke lov til å ta mitt barn, det skal og må ikke dø!» Den ukristelige bonn blev bonnhert — barnet blev hel- breddet. Men hvad skjer? Jo, da gutten blev voksen blev han en morder og moren måtte se sonnen føres til galgen.

En frue i England hadde et dødsdykt barn. Alt håp var tapt. I den ytterste heftighet sa hun at hun ikke vilde tåle Gud tok hen- nes barn. «O, Gud, du får ikke lov til å ta mitt barn, det skal og må ikke dø!» Den ukristelige bonn blev bonnhert — barnet blev hel- breddet. Men hvad skjer? Jo, da gutten blev voksen blev han en morder og moren måtte se sonnen føres til galgen.

ET HÅNDTRYKK

Liten opmærksomhet skjenkes hanhende et håndtrykk, men dr. F. B. Meyer forteller hvordan en druknede blei frelst gjennem et håndtrykk. Mannen kom halvfull ut fra et utsjekningssteds, hvorefter han gikk inn i et forsamlingslokale. Ein av diaconene sto ved døren, gav ham et håndtrykk og sa: «Det glieder mig å se Dem.» Mannen blev så forundret over dette, at han utbrøt i sin trostskyldighet: «Dette er første gang jeg er blitt behandlet slik.» Han kom igjen flere ganger og blei om- vendt til Gud.

«Misjons-Røsten»

Kommisjonærer

Göteborg, Sverige: J. O. Ström.

Askm: Henry Dahl.

Aasheim, Hurum: Thorleif K. Amundsen.

Arendal: K. Iversen.

Aspedammen: Johan Nordgård.

Bergen: Frk. Hansine Gjertsen.

Brevikbotn: og på reiser: 0 Gamst.

Dal st., Eidsvoll: Baker T. Johnsen.

Drammen: Postekspeditør Eim Gulbrandsen.

Fred.ik.tad: Hagmann Kristiasen, Trosvik.

Halden: Elias Olsen, Elverhaug Berg.

Haugesund: Bolette Alfsen, Øregt. 114.

Hobol: Hanna Rygge, Nygård.

Jevnaker: Arne J. Brorson.

Kistrand, Porsangerfjord og på reiser: evang. Kristian Skjærud.

Kristiansand S. og på reiser: Evang. Hans Vennesland.

Mosterhamn: Chr. Størksen jr.

Mjondalen: Arnt Gundersen.

Moss: Josef Olsen, Helgerød 10.

Nersnes: Joh. O. Johnsen, Slettestad.

Oslo: Karoline Christiansen, Seheimsgt. 2., Charsten Bleberg, Konowsgt. 21, III.

Rygge: Olav Gundersen, Huset Storsteinnes, Balsfjord og på reiser: Evang. Henrik Eileser sen.

Saltnes, Råde: Harald Skovly.

Svelvik: Ragnvald Volden.

Ski: Josef Dammen.

Sætre, Hurum: Sigrid Abrahassen.

Smedmestad: Joh. O. Johnsen.

Tofte, Hurum: M. Røås.

Volda, Sunnmør: M. Støve.

V. Gran og på reiser: Evar Helmer Møller.

Bladet kan bestilles og konti-

genten betales til ovenstående

Derved spares porto.

«Glommen» trykkeri, Sarpsborg

Misjon og frelse høver sammen.
I «Kines Ungdom» gen bl. a.

Misjonen er G arbeid. Som det dom å bryta ny det for dei å driv Gudslivet dreip ikk trang til å nå vid ke får dei utfoldingenstads elles.

«Eg skriv til dy er sterke», segjer

Ikkje noko arb setlike kraf til sjønsarbeidet. Den leg forstand eit u

Det krev styr misjonar.

Det krev styrk fedreland, sin hei

Det krev styrke under andre him brennande sol.

Det krev styrke eit anna folks liv gang og seder.

Det krev styrke et heidningland.

Det krev styrke Det krev styrke eit likan

styrke å vera mi Men det krev o

ra misjonsarbeide

Det krev ikkje slenga med. Men å arbeida under

Misjonen er ut Guds rikes storste er overveldande o

krav til var styrk

ORDETS GJORE

Denne lovs bok fra din munn, me ne på den dag og kan ta vare på det til det skal det gaa veie og da skal da lig. Josva 1, 8. Dersom I blir i blir i eder, da be helst I vil, og det del. Joh. 15, 7. Og hvad vi en vi av ham, fordi bud og gjor det, gelig for ham. 1. Opfyller du b Gud opfylle forjet

fra din munn,

ne på den dag og

kan ta vare på

ti det skal det gaa

veie og da skal da

lig. Josva 1, 8.

Dersom I blir i blir i eder, da be helst I vil, og det del. Joh. 15, 7.

Og hvad vi en vi av ham, fordi bud og gjor det, gelig for ham. 1.

Opfyller du b

Gud opfylle forjet

forjet

forjet

forjet

forjet

forjet

forjet

forjet

forjet

forjet